

Čís. 12262.

Objednatel může odstoupiti od díla, i když vady jsou odstranitelné; není v tom časově obmezen a může tak učiniti i tehdy, když oprava, pro kterou se rozhodl, byla provedena, ale dílo přes to zůstalo vadným a neupotřebitelným. Za řádnou opravu díla ručí tu zhotovitel týmž způsobem, jako při původním provedení. Nezáleží na tom, zda vadné dílo (šaty) jest objektivně upotřebitelné, pokud se týče, zda má nějakou cenu i s vadami, rozhodným jest, zda jest upotřebitelné pro objednatele.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1933, Rv I 1229/31.)

Žalobkyně, majitelka modního závodu, dodala žalované šaty. Ježto šaty měly vady, svolila žalovaná k opravě šatů Hertou K-ovou. Proti žalobě o zaplacení za dodané šaty namítla žalovaná, že šaty i po opravě měly vady. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a znovu o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší soudy správně podřadily smlouvu stran pod zákonná ustanovení o smlouvě o dílo (§ 1151 a následující obč. zák.) a posoudily otázku ručení ze správy správně podle § 1167 obč. zák., avšak rozcházejí se ve výkladu tohoto předpisu v otázce objednatelova práva k ustoupení od smlouvy. Prvý soud žalobě nevyhověl, uznáv oprávnění žalované k odstoupení od smlouvy. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobkyně a odsoudil žalovanou dle žalobní prosby, vycházející z právního názoru, že žalovaná, vykonavši volbu ve smyslu § 1167 obč. zák. tím, že dodatečně svolila k opravě šatů Hertou K-ovou, nemůže dodatečně po opravě žádati zrušení smlouvy, že mohla by se jen dožadovati buď řádného provedení opravy nebo přiměřené slevy, nemůže však odepírat zaplacení účtu. S tímto názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti a právem vytýká dovolatelka jeho právní mylnost. Předpis § 1167 obč. zák., jenž jest přísnější než předpis o správě podle § 922 obč. zák., přiznává objednateli díla oprávnění k jednostrannému zrušení smlouvy, má-li dodané dílo podstatné vady, které je činí neupotřebitelným, nebo přičítá-li se podstatné vady výslovné podmínce smluvní. Může tedy objednatel ustoupiti od smlouvy, i když vady jsou odstranitelné (rozhodnutí čis. 3103, 5270 sb. n. s.), není v tom směru časově obmezen, a může tak učiniti i tehdy, když oprava, pro kterou se dodatečně rozhodl, byla provedena, ale dílo přes to zůstalo vadným a neupotřebitelným. Za řádnou opravu díla ručí tu zhotovitel týmž způsobem, jako při původním provedení. V souzeném případě zůstaly šaty i po opravě provedené Hertou K-ovou, jak soudy zjištěno, neupotřebitelné a dovolatelka dala je k dispozici, tedy od smlouvy ustoupila, a nijak tomu ne-

brání, že před tím svolila k opravě šatů. Tím nijak svému právu na případný odstup od smlouvy nežadala, zvláště ano nebylo prokázáno, že oprava provedená Hertou K-ovou odstranila vadnost šatů, naopak bylo podle posudku znaleckého prvním soudem zjištěno, že vady zůstaly, a že šaty byly jako letní model 1929 neupotřebitelné. Nezáleží na tom, zda šaty jsou objektivně upotřebitelné, pokud se týče, zda mají nějakou cenu i s vadami, jak míní odvolací soud, poněvadž rozhodným jest, zda jsou upotřebitelné pro objednatele, žalovanou.

Čís. 12263.

Za zůstavitelovy dluhy ručí jen dědic, jemuž byla pozůstalost odevzdána; před odevzdáním ručí jen pozůstalost a jen ona jest pasivně oprávněna ke sporu. Lhostejno, že na pozůstalost byl uvalen konkurs a že přihlásivšímu se dědici nebylo nic odevzdáno z pozůstalosti jen proto, že po zrušení konkursu žádné jmění nezbylo.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1933, Rv I 1950/31.)

Žalovaná přihlásila se bezvýjimečně k pozůstalosti po Emanuelu P-ovi. Pozůstalost byla právoplatně uznána povinnou zaplatiti žalobci 20.000 Kč. Na pozůstalostní jmění byl vyhlášen konkurs, jenž byl zrušen usnesením ze dne 25. ledna 1929. Žalované jako dědičce nezbylo nic k volnému nakládání. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zapravení oné pohledávky vzrostlé o útraty sporu proti pozůstalosti. Žalovaná vznesla námitku rozepře rozsouzené, jež byla právoplatně rozhodnuta ve smyslu záporném. Ve věci samé procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle ustanovení § 797 obč. zák. odevzdá soud pozůstalost dědici, by ji měl po právu v držbě, a v § 547 obč. zák. se vyslovuje zákon, že dědic, jenž přijal dědictví, zaujímá v něm místo zůstavitele a jest i zůstavitele i dědice pokládati proti třetí osobě za jedinou osobu, a podle § 548 obč. zák. bere dědic na sebe, co zůstavitel měl plniti ze svého jmění. Z těchto zákonných ustanovení jest vyvoditi, že před odevzdáním pozůstalosti jest dědic jen zástupcem pozůstalosti, a že jmění pozůstalosti jest fakticky i právně odděleno od jmění dědicova. Teprve odevzdáním pomíjí pozůstalost jako hereditas iacens, její jmění se směsuje se jměním dědicovým a dědic tímto okamžikem přejímá vlastní ručení jako dědic. Odevzdání pozůstalosti v souzeném případě se neuskutečnilo, neboť na pozůstalost po Emilu P-ovi byl uvalen konkurs, kterým bylo pozůstalostní řízení skončeno. Konkurs byl právoplatným usnesením zrušen, na první třídu věřitelů se dostalo jen částečné úhrady, jmění nezbylo a žalované jako dědičce nebylo z pozůstalosti vůbec nic odevzdáno. Do odevzdání pozůstalosti lze zůstavitelův dluh vymáhati jen ze jmění pozůstalosti, nikoliv z vlastního jmění dědice. Poněvadž k odevzdání pozůstalosti žalované straně nedošlo, a dojíti nemůže, a nelze tedy na žalované straně mluvit o její ručební povinnosti, jest žaloba co do práv-